

Till läsningen: Icke stungna äro 3, 8, 27, 39, 42, 63 i. 45 e är sannolikt stunget, men den svaga pricken mitt på staven kan också vara en naturlig fördjupning. Av runan 11 finns blott nedre delen, av 12 intet, av 13 u nedre delen, av 14 mellersta delen i behåll. Mellan runorna 17 och 18 finnes sk; 16—17 har sålunda varit uk. 22 är helt förstörd, likaså 28 och 30. Av bst i 29 l finns toppen, av 34 endast översta delen, av 37 s endast svaga rester. Bst i 46 f äro till större delen borta; likaså i 53 k och 57 f. Av 42 p finnas endast delar av bst i behåll. — Den äldsta teckningen förefaller vara synnerligen omsorgsfull och tillförlitlig. Huruvida den på de ställen, där inskriften numera är fördärvad, innehåller rekonstruktioner, kan tyvärr ej avgöras. Den visar inskriften helt oskadad. 45 e. — Brates fotografi 1903 visar stenen liggande på marken, i tre stora delar. Skadorna i inskriften äro i stort sett desamma som nu. Av 22 m finns h. bst bevarad, av 28 r v. bst. 45 e, 58 n.

Om *Ærinmundr* se ovan U 15, om *Tiðkumi* U 88.

104. Eds kyrka. Nu i Oxford, Ashmolean Museum.

Pl. 67.

Litteratur: L 396. Joh. Bureus, F a 6 s. 44 n:r 21 (lib. 1), s. 174 n:r 55 (lib. 5, Rhezelius), F a 5 n:r 91, F a 1 s. 22, F a 13 s. 235, 361, F a 14 s. 175; M. Aschaneus, F b 18 s. 93 f., F b 19 bl. 11; Ransakningarna 1667—84; J. Hadorph, Resejournal 1682; J. Peringskiöld, Vita Theoderici (1699), s. 461, Monumenta 3, bl. 294, Monumenta Uplandica 2 (1719), s. 41; G. Hickes, Linguarum Vet. Septentrionalium Thesauri Grammatico-Critici et Archæologici Pars Tertia seu Grammaticæ Islandicæ Rudimenta per Runolphum Jonam Islandum (Oxonie 1703, fol.), s. 3; P. Dijkman, Antiquitates Ecclesiasticæ (1703), s. 9, Historiske Anmärkningar (1723), s. 52 f.; J. Helin, Memorial om planen at i Upsala samla runstenar, d. 16 nov. 1731 (koncept i ATA); O. Celsius, SR 1, s. 170; N. R. Broeman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 166; Marmora Oxoniensia (Oxonii 1763, fol.), s. xx, 143; Göteborgs Allehanda ¹/₃ 1774; UFT h. 3 (1873), s. 24, h. 9 (1880), s. LXXIX f.; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 103, Anteckningar 1905 (ATA).

Äldre avbildningar: Aschaneus, teckning, a. a.; Leitz och Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Vita Theoderici och Monumenta); detta träsnitt ligger till grund för avbildningar hos Hickes a. a. och i Marmora Oxoniensia; Brate, foto (ATA).

Joh. Bureus har den 14 juli 1594 antecknat inskriften på denna runsten, som då fanns »vthi Edhz Kyrkegårdz mur». — Rhezelius: »I Edz Kyrkie Bogårdh, widh Steeglukan inmurat». — Aschaneus: »Vthi Edz kyrkebogårdz mur widh Stegluckan inmuradt, Af ett rödtbrunt gruusgrytes slag. Slätt R. S., clara, granna Runor. privatus Loco priori». — Ransakningarna: »Vthi Edz Sochens Stegelluckz Muhr finnes en Runsten». — Hadorph: »wid sudre kyrkeporten». — Dijkman: »Ed Sokn. I dess Kyrkegårdz muur, fordom på högre sidan wid porten».

År 1687 beviljade Karl XI en begäran av den engelske agenten i Stockholm John Robinson att få till Oxford utföra två svenska runstenar, »att dher förwaras ibland dhe många andre Europeiske dijt samblade Monumenter». Efter de ritningar som förelades honom utvalde Robinson stenen i Eds kyrkogårdsmur och en sten vid Vändersta, Simtuna sn (L 787). Landshövdingarna i Uppsala och Västerås blevo genom sekreteraren i antikvitetskollegium Joh. Hadorph beordrade att ombesörja de båda stenarnas transporterande till Stockholm och överlämnande till Robinson.¹ Peter Dijkman, som vid den tiden var landssekreterare i Uppsala och sålunda torde ha haft med ärendet att skaffa, omtalar några år senare händelsen med följande ord: »Den tijd jag war Landz-Secreter vnder då warande Landshöfd. i Upland, sedermera Kongl. Rådet Högwälb. Sal. Grefwe Jacob Gyllenborg, så blef, efter Kong Carl den XI. Glorwördigst i åminnelse, ankomne skriftelige Ordre en Runsten tagen vthur denna Kyrkegårdz muur, der han satt, och vppå då warande Engelska Residentens Herr Robinsons ansökiande på dess Ko-

¹ Brevet till landshövdingen i Västerås finnes bevarat och är avtryckt i UFT h. 9, s. LXXX. Det är daterat den 8 febr. 1687.

² Peringskiöld har understrukt den sista siffran i årtalet, därmed antydande, att han är osäker om året.